

Predmet: Ključ – Režovići

Viši sud u Beogradu – Odeljenje za ratne zločine

Broj predmeta: K. Po2 2/2020

Krivično delo: ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz čl. 142 st. 1 KZ SRJ u saizvršilaštvu, u vezi sa čl. 22 KZ SRJ

Glavni pretres: 15.01.2021.

Završna reč tužica

U završnoj reči tužilac je naveo da ostaje u celosti pri ranije datoj završnoj reči od 4. jula 2019. godine, odnosno da je tokom postupka nesporno utvrđeno da je optuženi počinio krivično delo za kje se tereti. Postojanje oružanog sukoba unutrašnjeg karaktera, te da su tokom istog dve osobe lišene života u napadu na kuću Ale Štrkonjića 21. novembra 1992. godine u naselju Mali Režovići u Ključu, stranke tokom postupka nisu osporavale. Jedino je sporno bilo da li je optuženi u tom događaju učestvovao. Smatrao je da je optuženi zajedno sa Mladenkom Vrtunićem i Predragom Bajićem provalio u kuću oštećenog Ale Štrkonjića kojeg su tukli i zahtevali od njega da im preda novac. Oštećeni je od dobijenih batina padao u nesvest, te im je iznos od 800 DM i rekao da u dvorištu kuće ima još novca koji je zakopao. Odveli su ga u dvorište gde je oštećeni iskopao novac i predao ga optuženom, Bajiću i Vrtuniću, pa je iskoristio trenutak dok su ovu brojali dobijeni novac i pobjegao. Jedan od saizvršilaca se vratio u kuću oštećenog Ale Štrkonjića u kojoj je zatekao njegovu suprugu Fatimu Štrkonjić i njenu majku Fatu Koljić i ubio ih. Optuženi je u svojoj odbrani negirao izvršenje krivičnog dela navodeći da oštećenog ne poznaje. U isto vreme oštećeni ni u jednom trenutku nije imao dilemu da je u njegovu kuću kritičnog prilikom došao i optuženi, jer su mu optuženi, Vrtunić i Bajić svi bili komšije i da ih je poznavao.. Optuženi je tokom postupka insistirao na činjenici da je u vreme kritičnog događaja živeo van Ključa, odnosno da je bio u mestu Sanica. Međutim, svedok Šefik Štrkonjić u svom iskazu navodi da je oštećeni Ale Štrkonjić svu trojicu napadača dobro poznavao, te da mu je rekao da su upravo oni bili napadači. Svedok ih je opisao kao ljude koji su tokom rata bili vrlo nasilni prema sugrađanima Muslimanima. Svedoci Hasanbegović i Keranović su u svojim iskazima naveli su da su čuli da su optuženi, Bajić i Vrtunić izvršili ta ubistva, i da su ih se svi Muslimani u Ključu bojali. Bajić Predrag je sklopio sporazum o priznanju krivice sa Kantonalnim tužilaštvom u Bihaću i pravosnažno je osuđen za više radnji izvršenja, među kojima je i učestvovanje u ubistvu oštećenih Fatime Štrkonjić i Fate Koljić, a takođe je pravosnažno za isto delo osuđen i Mladenko Vrtunić. Ocenio je da oštećeni Ale Štrkonjić nije imao nikakvog razloga da tereti optuženog, tim pre jer je sa njegovim dedom bio komšija te da su se dobro slagali. Ukazao je da oštećeni prilikom dolaska policije od straha nije smeo da kaže ko su napadači iako ih je poznavao. Oštećene Fatima Štrkonjić i Fata Koljić ubijene su samo zato što su Muslimanke koje su prepoznale svoje komšije koje su došle da ih opljačkaju. Predložio je sudu da iskazu oštećenog Ale Štrkonjića pokloni veru, posebno iz razloga jer kod njega nema želje za osvetom, te da optuženog oglasi krivim i osudi na kaznu zatvora u trajanju od najmanje 10 godina.

Završna reč branioca optuženog

U završnoj reči, branilac optuženog takođe je naveo da osta je celosti pri azvršnoj reči koju je izneo 16. septembra 2019. godine. Osvrnuo se na završnu reč tužioca i naveo da u istoj, umesto analize dokaza, postoji samo stav tužioca šta se desilo. Ovo iz razloga jer sem iskaza oštećenog nema drugih dokaza koji terete optuženog. Naime, sem optuženog, ni jedan od ispitanih svedoka tužilaštva nije prepoznao optuženog. Ocenio je da su svedoci tužilaštva, koji su davali iskaze pred nadležnim organima u BiH, od samog početka bili na poseban način instruirani. Branilac optuženog takođe je ukazao na nedostatke postupka istrage, koji je protiv optuženog vođen u BiH, navodeći da je optuženom bilo onemogućeno da učestvuje u istom, da nije imao ni branioca po službenoj dužnosti, a da je u kasnijem toku, kada je imao branioca, svaki predlog odbrane odbijen. Nakon tako sprovedenog postupka, došlo je do podizanja optužnice.

Osporio je i prepoznavanje koje je tokom istrage izvršeno, navodeći da je vrlo je nelogično da oštećeni, koji je navodno bio komšija dede optuženog i poznavao njegovu porodicu, nije bio u stanju da navede ko je sve u dedinoj kući živeo, niti je bio u stanju da opiše optuženog, koji je navodno u istoj kući živeo duže vreme. Kada je opisivao optuženog, svedočeći na glavnom pretresu, oštećeni je naveo da se radilo o osobi koja je bila za oko 10 cm niža od njega i teška oko 70 kilograma, što ukazuje da je on opisivao neku drugu osobu, a ne optuženog – osobu koja je znatno niža i sitnija od od optuženog. Takođe je nelogično da oštećeni, prilikom davanja iskaza 2010. godine, nije mogao da se seti imena optuženog, da bi se dve godine kasnije, prilikom davanja iskaza, setio njegovog imena. Optuženog nije prepoznao niko od svedoka optužbe, koji su u isto vreme komšije oštećenog, što dodatno ukazuje na nelogičnosti u njegovom iskazu. Da je optuženi zaista živeo u kući svog dede, ili da je tu često dolazio, onda bi ga, pored oštećenog, prepoznali i svedoci.

Branilac optuženog je analizirao i iskaz osuđenog Predraga Bajića, koji jedini tereti optuženog. Predložio je sudu da, zbog nedostatka dokaza, donese oslobađajuću presudu.

Završna reč optuženog Željka Budimira

Optuženi Željko Budimir u celosti je prihvatio završnu reč svog branioca. porodice.

Objava presude zakazana je za 23. februar 2021. godine, sa početkom u 14:30 časova.